

Arlet, Antonio eta amets gozoen adarbakarra

Arletek zazpi urte zituen, poltsikoetan sartzen ez zen irudimena zuen eta Antonio izeneko lagun txiki bat zuen.

Antonio bibote luze eta belarri biribilak zituen sagu bat zen. Ausarta, dibertigarria eta pixka bat traketsa zen. Putzu bat bazegoen, bertan sartzen zen. Adar bat bazegoen, isatsa trabatuta geratzen zitzaion. Eta “Kontrolatu dut hau!” esaten bazuen, hobe zen pixka bat atzera egitea.

Milaka abentura bizi izan zituzten elkarrekin. Baina larunbat hartan, Arletek oso abentura berezi bat proposatu zuen.

“Antonio, basora goaz adarbakarra bilatzera”.

Saguak tostada jateari utzi zion.

“Adarbakarra? Hemen adarra duten horietako bat?” Hainbeste energiarekin kopetara seinalatu zuen, ezen marmelada sudurrean igurtzi baitzuen.

“Horixe da!”

—Hala pentsatzen ari nintzen. Horregatik jarri nuen marmelada aurpegian. Inpresio ona egiteko.

Denek esaten zuten adarbakarrak ez zirela existitzen.

—Ipuinetako gauzak besterik ez dira —esan zioten—.

Baina Arletek bere begiekin bat ikusi nahi zuen. Horregatik bete zuen motxila bat urez, manta batez eta gozoki poltsa batez.

—Adarbakar bat aurkitzeko, leku lasai bat, gozokiak eta pazientzia asko behar ditugu.

—Lehenengo biak ditugu —esan zuen Antoniok—. Pazientzia eros daiteke okindegian?

Basoan lur hezearen eta eroritako hostoen usaina zegoen. Argi-hariak adarretatik iragazten ziren, eta txoriek hain goian abesten zuten, ezen Antonio burua altxatuta ibiltzen baitzen.

—Begira, Arlet! Txori horrek kapela daramala dirudi!

DANBA!

Pinu-konko batekin estropezu egin eta erori egin zen, goroldioan eserita.

—Atseden hartzea erabaki dut —iragarri zuen.

Arletek jaikitzen lagundu zion, eta aurrera jarraitu zuten soilgune bat aurkitu zuten arte. Erdian harri lau bat zegoen, lore txikiz inguratuta. Ez zegoen autorik edo ahotsik, hostoak eta erreka baten ura bakarrik.

“Hemen”, xuxurlatu zuen Arletek.

Manta zuhaixka baten atzean zabaldu eta gozokiak jarri zituzten harriaren gainean: malbabiskoak, marrubi gominolak eta zinta koloretsuak.

Gero ezkutatu ziren.

Pixka bat itxaron zuten.

Eta berriro.

Eta beste bat, luzeagoa.

“Pazientzia asko dugu orain?” galdetu zuen Antoniok.

“Oraindik ez.”

Une baten ondoren:

“Orain?”

Arletek begiratu zion.

“Ongi da, ondo. Oraindik baditut batzuk.”

Zarata txiki batek isiltasuna hautsi zuen.

Ñam, ñam.

Arletek buelta eman zuen. Antonioren masailak puztuta zeuden.

“Antonio! Gozokiak jaten ari zara!”

Saguak irentsi egin zuen.

“Onak zirela egiaztatzen ari nintzen. Imajinatu adarbakarra urrunetik etorriko balitz eta ez balitu gustatuko!”

Arletek ahoa estali behar izan zuen barre algara gehiegi ez egiteko.

Berriro itxaron zuten. Pixkanaka, sagua geldirik geratu zen haren ondoan.

Orduan, tanta bat erori zen hosto batean.

Gero, beste bat.

Euri fin-fin bat zen, eguzkia oraindik distira egiten ari bazen ere. Arletek burua atera zuen zuhaixkaren atzetik eta arnasa hartu zuen.

Ortzadar bat hedatu zen zeruan zehar.

Eta zerbait jaisten ari zen.

Lehenik, lau apatx distiratsu ikusi zituzten. Gero, zurda bat ortzadarraren koloreekin kiribilduta. Eta azkenik, adar perlatsu bat eguzki-argitan distiratzen.

Adarbakar bat jaisten ari zen zerutik, arkutik behera irristatzen lera bat bezala.

Leunki lurreratu zen soilgunean eta harrira hurbildu zen.

“Antonio…” marmaratu zuen Arletek. “Begira.”

“Ikusten dut”, erantzun zuen. “Eta oraingoan ez dut burua jo.”

Adarbakarrak marrubizko gozokiak usaindu eta bat dastatu zuen. Gero, begiak itxi zituen, pozik, eta beste bat jan zuen.

Arlet ezkutalekutik atera zen.

“Kaixo…”

Antoniok jarraitu zion, baina manta-ertz bat zapaldu eta adarbakarren oinetara jaitsi zen.

Berehala jaiki eta makurtu egin zen.

“Antonio, zure zerbitzura. Normalean horrela iristen naiz.”

Adarbakarrak barre egin zuen leunki.

“Celest naiz. Hau zure mokadua al da?”

“Zuri prestatu dugu”, esan zuen Arletek. “Adarbakarra ezagutu nahi genuen.”

“Beno, oso ondo aukeratu dituzu gozokiak. Marrubiak dira nire gogokoenak.”

Antoniok harro begiratu zion Arleti.

“Banekien. Horregatik utzi nituen.”

Celestek burua makurtu zuen neskaren begi-mailan egon arte.

“Eskerrik asko mokadutxoagatik eta nire zain egoteagatik. Bidaia bat egin nahi al duzu?”

“Bizkarrean?” galdetu zuen Arletek.

Adarbakarrak hankak tolestu zituen igo ahal izateko.

Arlet bere bizkar bigun eta epelaren gainean eseri zen. Antonio bere bizkarrera igo eta gerria besarkatu zion.

“Prest?” galdetu zuen Celestek.

“Bai!” oihu egin zuen Arletek.

“Itxaron pixka bat, belarri bat alderantziz daukat!”

Baina jada hegan egiten ari ziren.

Basoa txikitu egin zen haien apatxen azpian. Zuhaitzen gailurrak itsaso berde baten antza zuten, eta erreka, zilarrezko zinta bat.

“Nora joan nahi duzu, Arlet?”

Neskak ez zuen horretan pentsatu beharrik izan.

“Nire eskolara!”

Celestek bi hodeien artean salto egin zuen eta, bat-batean, patioaren gainetik hegan ari ziren.

Arleten lagun guztiak han zeuden: batzuk pilotan jolasten ari ziren, beste batzuk soka-saltoka, eta beste batzuk koloretako klarionarekin marrazten.

“Hemen goian nago!” oihu egin zuen, eskua astinduz.

Lagunek gora begiratu zuten. Pilota bat abandonatuta zegoen patioaren erdian, eta soka bat gelditu egin zen.

“Arlet! Adarbakarra da!”

Bi eskuekin astindu zuen, barre eginez.

Antoniok ere astindu nahi zuen, baina ez zen ausartu askatzen.

“Astindu niretzat! Lanpetuegi nago eusten!”

Gero, **Gironarantz** hegan egin zuten.

Hiriko harresien eta katedralaren gainetik hegan egin zuten, Onyar ibaia jarraituz etxe koloretsuen artean.

Arlet aurrerantz makurtu zen pixka bat hobeto ikusteko.

“Hemendik denak ikus ditzakezu!”

Antoniok uretako islari begiratu zion.

“Arlet! Beste sagu bat dago adarbakar baten gainean hegan!”

Berriro begiratu zuen.

“Ah. Oso ederra da.”

Celest itsasorantz biratu zen eta laster **Bartzelonara** iritsi ziren.

Sagrada Famíliako dorreak inguratu eta Park Güell gainetik hegan egin zuten, non mosaikoak eguzkitan distiratzen zuten. Haratago, itsasoa isla zuri txikiz beteta zegoen.

Kaio bat haien ondoan hegan ibili zen denbora batez.

Antoniok bidaiari beterano baten itxura eman nahi izan zuen.

“Egun on. Guk ere maiz hegan egiten dugu.”

Une horretan, haize bolada batek biboteak alde batera mugitu zizkion.

Arlet oraindik barre egiten ari zen Celestek galdetu zionean:

“Azken leku bat dugu. Zein aukeratzen duzu?”

Neskak arnasa sakon hartu zuen.

“NEW YORK!”

“Beno, eutsi gogor!”

Celest zerurantz igo zen. Masailak fresko utzi zizkien hodei bat zeharkatu eta argi-zerrenda batetik igaro ziren, ozeanoa behean zutela.

Beste aldera irten zirenean, New York hiria altxatu zitzaien aurrean.

“Harrigarria…” esan zuen Arletek.

Eraikin orratzak hain altuak ziren, ezen oinekin uki zitezkeela zirudien. Empire State Building-etik pasa ziren, Central Park-eko bideak ikusi zituzten eta Askatasunaren Estatuara iritsi ziren.

Antoniok oso adeitasunez agurtu zuen.

“Arratsalde on, andrea! Zure izozkia hozten ari da!”

“Zuzi bat da, Antonio!” esan zuen Arletek.

“Ai.” Beno, hobe du ez miazkatzea.

Celestek hiriaren gainean bira zabalak egin zituen Arletek azken aldi batean dena har zezan. Isilik geratu zen, begiak zabalik eta eskuak ile koloretsuaren gainean ezkutatuta.

Zerua arrosa bihurtzen hasi zenean, Celest etxera abiatu zen.

Arlet bere lepoan estututa zegoen. Atzean, Antonio loa uxatzen ari zen.

—Ez nago lo —murmuratu zuen—. Begiak itxita begira nago.

Etxearen aurrean leunki lurreratu ziren. Arlet jaitsi eta Antoniori lagundu zion, hanka lokartuta baitzuen eta saltoka zihoan.

Orduan, Celest besarkatu zuen ahal zuen estuen.

—Berriro ikusiko zaitut?

Adarbakarrak masailean laztandu zion.

—Amets oso gozoak dituzunean, Arlet, beti agertuko naiz.

—Gozokiak baino gozoagoa ere?

—Askoz gozoagoa.

Antoniok hanka txiki bat altxatu zuen.

—Ni ere etorri al naiteke?

—Noski. Bioi itxarongo dizuet.

Celest abiatu zen. Ortzadar bat agertu zitzaion aurrean, eta adarbakarra haren atzetik joan zen hodeietan desagertu arte.

Gau hartan, Arlet irribarretsu joan zen ohera. Bere ondoan, burko batekin kutxa txiki baten barruan, Antonio jada zurrungaka hasi zen.

Loak hartu baino lehen, xuxurlatzen entzun zion:

“New Yorken… izozkiak… handiegiak dira…”

Arletek azken barre algara bat egin eta begiak itxi zituen.

Bere ametsean, Celest jada zain zegoen.

Eta Antoniok, oraingoan, kaskoa jantzi zuen.